

Ústa nastavená na tři třicet

I.

Jako láska? Zčistajasná?
Z něhy rolující umrzlým polem jen cavyky.
A nouze pluhu vlhne očním bolem,
na něhož krátké jsou i ty nejdelší apatyky,
jimiž jsme kdy prošli:

- Kostel.

- Postel.

Počkat, my spolu ještě mluvíme?
Ano, ale časněji z věcí nelze odezírat.
V nitích povlečení přede kočka tmy,
ze rtů odsekává třísky krve,
jakmile tváři ulehčíš.

Ne, odezírat z věcí časněji nelze,
je půl čtvrté, co na tom záleží,
jestli už, nebo teprve,
já vůbec, ty chvílemi spíš,
jako láska? Zčistajasná?

II.

Mohl bych se zvednout a podívat se,
jestli takový film dávají v okně.

Jak se tak zblízka dívám,
dávají jen křivého skláře,
který marně zkouší vyfoukat sklo
teplem svých svršků.

A když i v kondenzované páře
trhá se mi nehet, co muži zbývá,
než se udělat o pár set let mladším
a obsadit ženu tvárnější, pracovitější,
aby vykonala toto znebevzetí:

Grifem pradleny
v poslední chvíli obrátí noc naruby
a důkladně vytřepe, co přechází hranice,
jde mlýn a splav a kříž a ves,
též les i s démony ve světlech majestátných losů,

a zvuk, který přepískávám,
provází slunečná jatka všeho.